

Únor ve včelím domečku – vítání naděje

Bývaly časy, kdy sedláci u nás, ve středních Čechách, na počátku února toužebně zvolali: „Na Hromnice by měl skřivan vrznout, i kdyby měl zmrznout.“

Bezpochyby v tom povzdechu, stejně jako já, cítíte velkou touhu po sluníčku. Touhu spojenou s očekáváním přicházejícího jara a nového života.

Některé roky se výjimečně stává, že mrazy během února náhle poleví, dokonce nezřídka přijde úplná obleva. A jsou-li pro to dobré podmínky, tu a tam vykvetou první „kočičky“. To je víc, než pouhý příslib jara. Příroda se pozvolna probouzí a s ní opět povstává naděje nového života.

Je-li dostatečně teplo, prolétnou se první včelky – alespoň kolem svého domečku. To je čas, který každý starostlivý včelař netrpělivě vyhlíží. Z takového prvního předjarního proletu se upřímně raduje a zároveň se pokouší odhadnout, v jakém zdraví včelstvo zimu přečkalo. A pokud je jeden či dva dny teplo opravdu dostatečné, umí zkušený včelař napravit špatné usazení včelek v úlu. Tím dává roji větší naději na úspěšný jarní rozvoj.

Právě v tomto zvláštním období mezi zimou a jarem jsem se u včelího domečku naučil nově vnímat *naději*. Včely jsou svým radostným poletováním okolo úlu živoucím ztělesněním naděje na příchod nového jara a života.

Pro mě jsou inspirací, abych si stále nově připomínal, *že i v sebesthorším období neumírá naděje po novém jaru a novém životě*. A že jednoho dne všechno nynější trápení skončí.

– Petr Plaňanský